

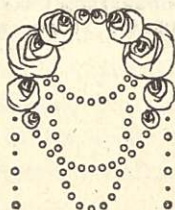
Aladdin ja taikalamppu

Werner Söderström Osakeyhtiö

ALADDIN JA TAIKALAMPPU

„TUHAT JA YKSI YÖN SATUJA“

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ALADDIN JA TAIKALAMPPU
TUNTE JA YKSI YÖN SÄTÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1914

Eräässä suuressa Kiinan kaupungissa eli kerran räätäli nimeltä Mustafa vaimonsa ja poikansa kanssa. Hän oli niin köyhä että hän vain vaivalla jaksoi elättää perhettään.

Mustafan poika oli nimeltään Aladdin. Hän oli huoleton ja laiska eikä totellut isäänsä eikä äitiänsä. Jo varhain aamulla hän lähti kotoansa ja oli poissa kaiken päivää, leikkien kaduilla toisten poikien kanssa. Kun Aladdin tuli siihen ikään että hänen oli opittava jotain ammattia, otti isä hänet omaan työhuoneeseensa ja opetti häntä käyttämään neulaa. Mutta tuskin ennätti hän selkensä kääntää, kun Aladdin jo pujahti ulos. Mustafa kuritti häntä, mutta siitä ei ollut apua, ja viimein rupesi isä niin kovin suremaan poikansa kunnottomuutta, että hän sairastui ja kuoli.

Aladdin antautui nyt kokonaan huonojen tapojensa valtaan eikä yrittänytkään oppia mitään hyödyllistä. Näin kulutti hän aikaansa toimettomuudessa, kunnes oli viidentoista vuoden vanha.

Silloin eräänä päivänä, kun hän oli kadulla leikkimässä tovereineen, kulki eräs muukalainen sattumalta ohitse. Hän oli noita, jota sanottiin Afrikan taikuriksi. Kun hän näki Aladdinin, tuli hän hänen tykönsä, vei hänet erikseen muista ja kysyi: »Eikö sinun isäsi ollut räätäli Mustafa?»

»Kyllä», vastasi poika, »mutta hän on kuollut jo kauan sitten.» Nämä sanat kuultuaan taikuri syleili Aladdinia ja suuteli kyynelsilmin ja sanoi: »Minä olen sinun setäsi. Sinun

isäsi oli minun veljeni, ja minä tunsin sinut heti ensi silmäyksellä hänen pojakseen.» Sitten hän antoi Aladdinille kourallisen rahaa ja sanoi: »Mene äitisi luokse ja sano hänelle minulta terveisiä, että minä tulen huomenna käymään hänen luonansa.»

Iloisena saamistaan rahoista Aladdin juoksi äitinsä luokse. »Äiti», sanoi hän, »onko minulla setää?»

»Ei, lapseni», vastasi äiti.

»Mutta minä olen juuri nähnyt miehen, joka sanoo olevansa minun isäni veli. Hän suuteli minua ja itki, kun kerroin että isä on kuollut, ja hän antoi minulle rahaa ja käski sanoa sinulle terveisiä ja lupasi tulla käymään meillä.»

»Mutta, lapsi», vastasi äiti, »ei isälläsi ole ollut veljeä eikä sinulla ole setää.»

Seuraavana päivänä taikuri tapasi Aladdinin leikkimässä toisessa paikassa kaupunkia ja tuli ja syleili taas häntä ja antoi kaksi kultarahaa ja sanoi: »Vie nämä äidillesi ja ilmoita, että tulen tervehtimään häntä tänä iltana, ja pyydä häntä valmistamaan jotakin illalliseksi. Mutta tule ja näytä minulle ensin se talo jossa asutte.»

Aladdin näytti hänelle talon ja vei sitten rahat äidilleen, joka heti rupesi valmistamaan ruokia illalliseksi.

Illalla taikuri tuli ja toi mukanaan viiniä ja kaikenlaisia hedelmiä jälkiruoaksi. Hän tervehti Aladdinin äitiä ja pyysi häntä näyttämään sen paikan missä hänen veljensä Mustafan oli ollut tapana istua. Hän lankesi maahan ja suuteli sitä paikkaa moneen kertaan ja sanoi itkien: »Veli parkani! Kuinka onneton olen, etten tullut aikaisemmin saadakseni syleillä sinua vielä kerran!»

Ja sitten taikuri istuutui ja puhui: »Hyvä sisareni», sanoi hän, »älä kummastele, ettet ole nähnyt minua koskaan koko sinä aikana kun olet ollut naimisissa veljeni Mustafan kanssa. Minä olen ollut poissa tästä maasta neljäkymmentä vuotta. Sinä aikana olen matkustanut Intiassa, Persiassa, Arabiassa,

Syyriassa ja Egyptissä, ja lopuksi menin Afrikaan, johon sitten asetuin asumaan. Kuitenkin, kuten ihmiselle on luonnollista, alkoi mieleni palaa näkemään jälleen kotimaatani. Mutta enpä voi siitä paljon iloita, kun sain kuulla että veljeni on kuollut.»

Mies-vainajaansa muistellessaan leski tuli murheelliseksi ja itki, ja tämän nähdessään taikuri ei enää puhunut siitä asiasta, vaan kääntyi Aladdinin puoleen ja kysyi: »Mitä tointa sinä harjoitat?»

Aladdin painoi päänsä alas häpeissään, ja hänen äitinsä vastasi: »Aladdin on surkea laiskuri. Hänen isänsä koetti kyllä eläessään parhaansa mukaan opettaa häntä ammattiinsa, mutta ilman menestystä. Ja isän kuoleman jälkeen ei hän, kaikista pyynnöistäni huolimatta, ole tehnyt mitään muuta kuin kaduilla vetelehtien kuluttanut aikaansa.» Ja tämän sanottuaan puhkesi vaimo-parka itkemään.

Mutta taikuri sanoi Aladdinille: »Tämä ei kelpaa. Sinun täytyy ruveta ajattelemaan elatukseksi ansaitsemista. Jos ei sinulla ole halua mihinkään käsityöammattiin, niin minä autan sinua pystyttämään kaupan ja hankin siihen myytäväksi kaikenlaisia vaatteita ja kankaita, ja myytyäsi ne voit rahoilla ostaa uusia tavaroita ja saada siten elatukseksi kunniallisella tavalla.»

Tämä esitys miellytti Aladdinia, sillä hän vihasi työtä. Ja hän sanoi taikurille, että kauppatoimi oli hänelle kaikista ammateista mieluisin. »No hyvä», sanoi taikuri, »huomenna otan sinut mukaani, puetan sinut hyviin vaatteisiin kuten kaupungin parhaat kauppiat, ja sitten me avaamme kaupan.»

Nyt ei leski enää epäillyt, ettei taikuri ollut hänen miehensä veli. Hän kiitti häntä hänen hyvistä aikomuksistaan ja kehotti Aladdinia osottamaan käytöksellään, ettei sedän suosio ollut hukkaan heitettyä. Ja kun illallinen oli syöty, sanoi taikuri hyvästi ja poistui.

Seuraavana päivänä hän tuli uudestaan, niinkuin oli luvannut, ja vei Aladdinin kauppiaan luokse, jolla oli myytävänä

kaikenlaisia valmiiksi tehtyjä vaatteita ja hienoja kankaita. Ja hän pyysi Aladdinia valitsemaan mielensä mukaan ja maksoi kaikki kukkarostaan.

Kun Aladdin kiitti häntä kauniista puvustaan, sanoi hän: »Koska sinusta pian tulee kauppias, niin onhan paikallaan, että saat käydä tällaisissa puodeissa ja tutustua niihin.»

Sitten hän näytti Aladdinille kauniita moskeoita, käytti häntä majataloissa, joissa kauppiaat ja matkustavaiset majailivat, ja sulttaanin palatsissa, ja vei hänet lopuksi omaan majataloonsa. Illalla vasta Aladdin sieltä lähti, ja taikuri saattoi häntä kotiin asti.

Varhain seuraavana aamuna taikuri taas tuli hakemaan Aladdinia ja sanoi, että tänään he menevät maalle ulos kaupungista, ja seuraavana päivänä ostetaan kauppuvuoti. Ja hän johti Aladdinin ulos kaupungin portista ja kuletti häntä kauniissa puutarhoissa, jotka ympäröivät komeita palatseja ja joissa kaikilla oli lupa liikkua. Tällä tavalla he tulivat kauas kaupungista ja saapuivat lopuksi autioitten vuorten juurelle. He seisahtuivat kahden vuoren väliin, sillä siinä oli se paikka missä taikurin piti toteuttaa aikomuksensa, jota varten hän oli tullut Afrikasta Kiinaan. »Me emme mene etemmäksi tällä kertaa», sanoi hän. »Tahdon näyttää sinulle tässä jotakin merkittävää. Sillä aikaa kun minä isken tulta, kokoa sinä kuivia risuja, jotta saamme tulen palamaan.» Aladdin keräsi pian ison kasan risuja, ja taikuri syytti ne palamaan.

Kun liekki hulmusi korkeimmillaan, heitti hän siihen kädensä jotain ainetta. Samassa aukeni maa aivan heidän edessänsä, ja aukossa näkyi kivi, johon oli kiinnitetty rautainen rengas. Aladdin pelästyi ja yritti juosta pakoon, mutta taikuri tempasi hänet kiinni ja löi häntä korvalle niin lujasti että hän kaatui. Vavisten nousi hän ylös ja vedet silmissä kysyi mitä hänen oli tehtävä.

»Ei tarvitse peljätä», sanoi taikuri, »minä en vaadi sinulta muuta kuin että tottelet minua tarkalleen. Tiedä siis, että

tämän kiven alla on aarre, joka on määrätty sinulle ja tekee sinut rikkaammaksi kuin maailman rikkain ruhtinas. Ei kenenkään muun kuin sinun ole lupa nostaa tätä kiveä taikka laskeutua luolaan. Senvuoksi tulee sinun nyt tehdä mitä minä käsken, sillä tämä on ylen tärkeä asia sekä sinulle että minulle. Tartu renkaaseen ja nosta ylös kivi!»

»Mutta», sanoi Aladdin, »minä en jaksa; teidän täytyy auttaa minua.»

»Sinun ei ole lupa käyttää minun apuani», sanoi taikuri. »Jos minä autan sinua, ei tästä ole hyötyä meille kummallekaan. Tartu vain renkaaseen ja nosta!»

Aladdin teki nyt työtä käskettyä, nosti ylös kiven ja laski sen sivulle. Aukosta ilmestyi portaat, joitten alapäässä oli ovi.

»Laskeudu alas portaita ja avaa ovi», sanoi taikuri, »siitä tulet palatsiin, jossa on kolme salia. Jokaisessa salissa on neljä vaskiallasta täynnä kultaa ja hopeaa; mutta älä kajoa niihin. Ennenkuin astut sisään, kokoa huolellisesti vaatteesi liepeet ja mene sitten pysähtymättä ensimmäisen ja toisen salin läpi kolmanteen saliin, ja varo ennen kaikkea koskemasta seiniin, sillä jos sen teet, olet kuoleman oma. Kolmannen salin perällä on ovi, joka vie puutarhan. Mene tämän puutarhan poikki perimmäiselle pengermälle; siellä on seinässä komero, jossa palaa lamppu. Ota se lamppu, sammuta se ja tuo sitten minulle.»

Tämän puhuttuaan taikuri otti sormuksen sormestaan ja pani sen Aladdinin sormeen, sanoen: »Tämä taikakapine estää kaiken pahan, niin kauan kuin tottelet minua. Astu alas rohkeasti, ja me tulemme molemmat rikkaiksi koko elinajaksemme.»

Aladdin laskeutui ja löysi kaikki niinkuin taikuri oli sanonut. Hän meni kolmen salin läpi pidellen käsin vaatteensa liepeitä, kulki poikki puutarhan ja otti lampun komerostaan. Mutta pengermältä alas laskeutuessaan hän pysähtyi katselemaan puutarhan puita, jotka olivat täynnänsä hedelmiä, erivärisiä kussakin

puussa. Muutamissa ne olivat aivan valkoisia, toisissa kirkkaita ja läpikuultavia; muutamissa ruusunvärisiä, toisissa tulipunaisia; muutamissa vihreitä ja sinisiä, toisissa keltaisia tai purppuranpunaisia, — lyhyesti sanoen, siellä oli hedelmiä kaikenvärisiä. Valkoiset olivat helmiä, kirkkaat ja läpikuultavat timantteja, punaiset rubiineja, vihreät smaragdeja, siniset turkooseja, purpuraiset ametystejä, ja keltaiset safiireja. Aladdin ei ymmärtänyt niitten arvoa, vaan olisi mieluummin ottanut viikunoita tai viinirypäleitä, mutta hän päätti kuitenkin koota muutamia kustakin lajista. Kerättyään siten rikkauksia, joitten arvoa hän ei tuntenut, hän palasi läpi kolmen salin ja tuli luolan suulle, jossa Afrikan taikuri häntä odotti. Kun Aladdin näki hänet, huusi hän: »Setä hyvä, ojentakaa kätenne ja auttakaa minut ylös!»

»Anna minulle ensin lamppu», vastasi taikuri; »sitten pääset helpommin.»

Mutta Aladdin ei antanut, ja taikuri raivostui tästä niin, että heitti taas tuleen suitsutusainettaan ja lausui muutamia loihтусanoja, ja silloin luolan suuta peittänyt kivi siirtyi jälleen paikalleen, ja Aladdin oli vankina luolassa.

Nyt Aladdin ymmärsi, ettei taikuri ollutkaan hänen setänsä, vaan että hänellä oli ollut huonot aikeet Aladdinia kohtaan. Seikka olikin se, että taikuri oli loihtukirjoistaan saanut tietää tämän taikalampun salaisuuden, ja sitä varten oli hän tullut Kiinaan. Kirjoistaan hän oli myöskin nähnyt, ettei hän saanut mennä ottamaan sitä itse, vaan että hänen tuli saada se vapaaehtoisena lahjana toisen henkilön kädestä. Tähän hän käytti Aladdinia, toivoen tämän tottelevan hänen sanaansa ja tahtoansa. Mutta kun tuuma nyt menikin myttyyn, lähti hän heti takaisin Afrikaan.

Aladdin huusi sedälleen että hän kyllä suostuu antamaan lampun, mutta se oli turhaa, sillä ei ketään ollut häntä kuulemassa.

Hän istuutui portaitten alapäähän ja itki katkerasti. Ja hän muisti hädässään Jumalaa ja lausui rukouksen sanat: »Ei ole muuta voimaa ja mahtia kuin yksin suuri ja korkea Jumala». Mutta kun hän liitti kätensä yhteen rukoillakseen, tuli hän hanganneeksi sormusta, jonka taikuri oli pannut hänen sormeensa. Samassa ilmestyi kauhean näköinen haltia, joka sanoi: »Mitä tahdot? Minä olen valmis tottelemaan. Minä olen sen palvelija, jolla tämä sormus on, minä ja muut sormuksen orjat.»

Hätä, jossa Aladdin oli, saattoi hänet unohtamaan pelkonsa, ja hän vastasi: »Kuka lienetkin, niin pelasta minut tästä paikasta.» Tuskin oli hän nämä sanat lausunut, kun hän huomasi olevansa samalla paikalla missä hän viimeksi oli taikurin kanssa ollut. Lamppu ja taikapuutarhan hedelmät hänellä oli mukanaan. Mutta ei mitään luolaa taikka aukkoa ollut näkyvissä, eikä merkkiäkään maan pinnassa.

Kiittäen Jumalaa siitä että oli päässyt jälleen ihmisten ilmoille, Aladdin palasi suorinta tietä kotiinsa. Siellä hän kertoi äidilleen kaikki mitä oli tapahtunut ja nukkui sitten väsyneenä retkeilyistänsä.

Kun hän heräsi myöhään seuraavana aamuna, oli hänen ensimmäisenä asianansa pyytää äidiltänsä jotain syötävää.

»Voi hyvä lapsi», sanoi äiti, »ei minulla ole leivän palaa sinulle antaa.»

»Äiti», sanoi Aladdin, »anna tänne se lamppu, jonka eilen toin. Minä menen ja myyn sen, ja sillä rahalla saamme kyllä ruokaa sekä aamiaiseksi että päivälliseksi ja ehkäpä vielä illalliseksi.»

Äiti otti lampun ja sanoi: »Tässä tämä on. Mutta kovin likainen se on.» Ja hän alkoi sitä puhdistaa. Mutta tuskin oli hän kerennyt ruveta sitä hankaamaan, kun hänen eteensä ilmestyi kauhean näköinen haltia, joka jyrisevällä äänellä lausui: »Mitä tahdot? Olen valmis orjana tottelemaan sinua ja jokaista, jolla tämä lamppu on kädessään.»

Aladdinin äiti pyörtyi, mutta Aladdin sieppasi lampun hänen kädestään ja sanoi haltialle rohkeasti: »Minulla on nälkä, tuo minulle jotain syötävää!»

Haltia katosi, mutta palasi samassa tuoden hopeatarjottimella kaksitoista kannellista hopeamaljaa, joissa oli herkullisia ruokia. Lisäksi oli siinä kahdella lautasella kuusi suurta valkoista leipää, kaksi ruukkua viiniä ja kaksi hopeapikaria. Kaikki asetti haltia matolle ja katosi. Kun Aladdinin äiti tointui, hämmästyivät hän suuresti, ja iloisina alkoivat molemmat nauttia maukasta ateriaa. Ja ruokaa oli niin runsaasti, että sitä riitti vielä seuraavaksikin päiväksi.

Mutta kun kaikki oli syöty, täytyi ajatella uuden hankkimista, sillä nälkä on ikävä vieras ja huono seurakumppani. Aladdin otti yhden hopeamaljoista liivinsä alle ja lähti varhain aamulla kadulle myymään sitä. Hän tapasi juutalaisen kaupiaan ja kysyi häneltä paljoko hän antaisi maljasta. Viekas juutalainen otti maljan ja tarkasti sitä, ja kun hän huomasi sen olevan hyvää hopeata, otti hän kukkarostaan kultarahan ja antoi sen Aladdinille, vaikka se oli vain kuudeskymmenes osa maljan oikeasta arvosta. Mutta Aladdin juoksi rahoineen iloisena kotiin, ja äiti osti rahalla ruokavaroja moneksi päiväksi.

Näin he elivät jonkun aikaa, kunnes Aladdin oli myynyt juutalaiselle yksitellen tarpeen mukaan kaikki kaksitoista maljaa. Sitten hän möi tarjottimen, joka painoi kymmenen kertaa enemmän kuin maljat, ja siitä juutalainen antoi kymmenen kultarahaa.

Kun kaikki rahat oli käytetty, täytyi Aladdinin turvautua taaskin lamppuun. Hän otti sen ja hankasi sitä samalta kohdalta mistä äiti oli viime kerralla hangannut, ja samassa haltia ilmestyi ja sanoi: »Mitä tahdot? Olen valmis orjana tottelemaan sinua.»

»Minulla on nälkä», sanoi Aladdin, »hanki minulle jotain syötävää.»

Haltia katosi, mutta palasi samassa tuoden tarjottimella kaksitoista kannellista maljaa kuten viime kerrallakin, laski ne maahan ja katosi.

Kun ruokavarat taaskin oli kulutettu loppuun, otti Aladdin yhden maljoista kainaloonsa, aikoen myydä sen juutalaiselle. Mutta matkalla kulki hän kultaseppän puodin ohi, ja kultaseppä huusi hänet luokseen ja sanoi: »Kuules, poika, sinä aiot varmaan myydä jotain juutalaiselle; olen nähnyt sinun käyvän hänen luonaan. Mutta et varmaankaan tiedä, että tuo juutalainen on petollinen. Jos näytät kapineesi minulle, niin minä maksan siitä täyden hinnan taikka neuvon sinulle toisia kauppiaita, jotka eivät petä sinua.»

Aladdin otti maljan esiin, kultaseppä punnitsi sen vaa'assa ja sanoi: »Tämä malja on kuudenkymmenen kultarahan arvoinen. Jos tahdot sen myydä siitä hinnasta, niin maksan sen sinulle heti.» Aladdin suostui mielihyvällä ja kiitti häntä hänen rehellisyydestään, eikä senjälkeen mennyt enää juutalaisen luo.

Vaikka Aladdinilla ja hänen äidillään oli lampussa tyhjentyvätön aarre-aitta, elivät he kuitenkin entiseen yksinkertaiseen tapaansa eivätkä pyytäneet itselleen enempää kuin mitä tarvitsivat.

Aladdin kävi usein kauppapuodeissa, joissa myytiin pel-lava- ja silkkivaatteita, kulta- ja hopeakankaita ja jalokiviä. Puhelemalla kauppiaitten kanssa oppi hän paljon tuntemaan maailmaa ja sai tietää monta asiaa. Jalokivikaupoissa hän tuli tietämään, että ne hedelmät, joita hän oli koonnut lumotun puutarhan puista ollessaan lamppua noutamassa, eivät olleetkaan lasista, niinkuin hän oli luullut, vaan olivat kallisarvoisia jalokiviä. Mutta hän piti parhaana olla puhumatta tästä kenellekään.

Kun Aladdin eräänä päivänä oli käymässä kaupungilla, kuuli hän kuuluttajan lukevan julistusta, jossa käskettiin kaikkien sulkea puotinsa ja talonsa ja pysyä huoneissaan sen

aikaa kun prinsessa Badrulbudur, sulttaanin tytär, meni kylpyyn ja palasi takaisin.

Tästä määräyksestä syttyi Aladdinissa halu nähdä prinsessa, ja hän piiloutui kylpyhuoneeseen vievän oven taakse. Siinä hän odotti kunnes prinsessa tuli suuren palvelija- ja orjajoukon saattamana. Portille saavuttuaan siirsi prinsessa huntunsa syrjään ja Aladdin sai nähdä hänen kasvonsa, jotka olivat ihmeen ihanat. Ja Aladdinin rinnassa syttyi rakkaus sulttaanin tytärtä kohtaan.

Kun prinsessa oli mennyt ohitse, tuli Aladdin pois piilostaan ja meni kotiinsa. Ja hän oli niin mieltäväisen ja surullisen näköinen, että äiti kysyi oliko hän tullut kipeäksi. Mutta Aladdin kertoi hänelle mitä oli tapahtunut ja sanoi että hän ei voi olla pyytämättä sulttaanilta prinsessaa puolisosokseen. Äiti rupesi tämän kuultuaan nauramaan ja sanoi että poika oli hullu.

Mutta Aladdin sanoi: »Älä naura, en minä ole niin hullu kuin luulet. Aion todellakin pyytää sulttaania antamaan prinsessan minulle puolisosiksi, ja uskon että se voi tapahtuakin. Minulla on apuna lampun ja sormuksen haltiat, ja sinä tiedät kyllä mihin ne pystyvät. Ja sen lisäksi sanon sinulle salaisuuden: nuo lasihelyt, jotka toin maanalaisen palatsin puutarhasta, ovatkin kallisarvoisia jalokiviä. En ole kellään kaupungin jalokivikauppialla nähnyt niin suuria ja kauniita. Olen varma että voitan sulttaanin suosion, kun l hetän lahjana hänelle nämä jalokivet. Sinulla on kaunis posliinimalja, johon nämä hyvin sopivat. Tuo se tänne, niin katsomme, kuinka voimme parhaiten järjestää jalokivet niiden värien mukaan.»

Äiti toi posliinimaljan ja Aladdin otti esiin jalokivet ja järjesti ne maljaan parhaan taitonsa mukaan. Ja niin kauniilta näytti tuo kallisarvoinen kokoelma, että äiti suostui Aladdinin esitykseen ja lupasi mennä sulttaanin palatsiin heti seuraavana aamuna.

Seuraava päivä tuli ja Aladdin laittoi äitinsä matkaan jo varhain, jotta hän joutuisi perille ennenkuin sulttaani neuvoskuntineen poistuu vastaanottosalista. Niin otti äiti posliinimaljan, johon jalokivet oli järjestetty, ja lähti matkaan. Paljon kansaa tungeskeli palatsin edessä, mutta hän pääsi kuitenkin läpi ja tuli suureen ja komeaan vastaanottohuoneeseen, jossa sulttaani ja hänen neuvoskuntansa parhaallaan istuivat koolla. Hän asettui lahjoineen odottamaan aivan sulttaania ja korkeita neuvosmiehiä vastapäätä. Monta asiaa kutsuttiin esiin, tutkittiin ja ratkaistiin, kunnes sulttaani nousi ylös ja neuvosherrojen seuraamana poistui toisiin huoneisiin.

Kun Aladdinin äiti näki sulttaanin poistuttua kaikkien muittenkin ihmisten lähtevän salista, ymmärsi hän että vastaanotto oli siltä päivältä lopussa. Hän palasi kotiin ja kertoi pojalleen ettei hänen ollut onnistunut saada puhutella sulttaania, mutta lupasi mennä uudelleen seuraavana vastaanottopäivänä.

Niin hän tekikin ja seisoi sulttaanin ja neuvosherrojen edessä kuutena vastaanottopäivänä peräkkäin, mutta ei päässyt sen pitemmälle kuin ensimmäisenäkään aamuna. Mutta kun sulttaani kuudentena päivänä poistui istuntosalista, sanoi hän suurvisiirille: »Olen monena vastaanottopäivänä huomannut salissa muutaman naisen, joka pitää käsissään jotakin liinalla peitettyä esinettä. Jos hän vielä seuraavalla kerralla tulee, niin kutsu hänet lähemmäksi, jotta saan kuulla mitä hänellä on sanomista.»

Kun Aladdinin äiti seuraavana vastaanottopäivänä tapansa mukaan asettui seisomaan sulttaania vastapäätä, käski suurvisiiri virkasauvaa kantavan oikeudenpalvelijan tuoda hänet sulttaanin luokse. Kun vaimo saapui sulttaanin eteen, puhutteli sulttaani häntä ja sanoi: »Hyvä vaimo, olen nähnyt sinut useita kertoja seisomassa täällä vastaanoton alusta loppuun asti. Mikä on se asia, joka sinut on tänne saattanut?»

Kun sulttaani oli lausunut nämä sanat, heittäytyi Aladdinin äiti maahan hänen eteensä ja sanoi ylös noustuaan: »Valtiasten valtiias, minä rukoilen anteeksi, jos anomukseni on rohkea.» »Hyvä», vastasi sulttaani, »minä annan sinulle anteeksi, mikä hyvänsä anomuksesi lieneekin. Puhu rohkeasti!»

Aladdinin äiti kertoi nyt sulttaanille suoraan asian, jota varten poikansa oli hänet lähettänyt. Sulttaani kuunteli häntä rauhallisesti ja kysyi sitten, mitä hänellä oli liinassaan. Silloin otti hän peitteen pois maljan päältä ja ojensi sen sulttaanille, joka hämmästyti kovasti nähdessään niin monta kaunista ja kallisarvoista jalokiveä. Ja sulttaani kääntyi ihmetyksestä huu-dahtaen suurvisiiriin ja sanoi: »Katso, ihaile ja ihmettele! Oletko koskaan nähnyt näin erinomaisen kauniita jalokiviä?» Ja suurvisiiri oli kovin ihastunut. »Niin», jatkoi sulttaani, »mitäs arvelet sellaisesta lahjasta? Eikö se ole tyttäreni arvoinen? Ja eikö ole oikeus ja kohtuus, että annan tyttäreni sille joka pitää häntä näin kalliin lahjan arvoisena?»

Mutta tästä puheesta ei suurvisiiri ollut ollenkaan hyvillään, sillä hän olisi tahtonut sulttaanin tyttären omalle pojalleen puolisoiksi. Hän vastasi sulttaanille: »En voi muuta kuin myöntää, että lahja on prinsessan arvoinen. Mutta pyydän että Teidän Majesteettinne odottaisi kolme kuukautta ennenkuin teette lopullisen päätöksen. Toivon, että poikani, jolle olette ennen osottanut suosiotanne, siihen mennessä kykenee tarjoamaan vielä paremman lahjan kuin tämä Aladdin, joka on kokonaan tuntematon Teidän Majesteettilenne.»

Sulttaani suostui tähän ja sanoi vaimolle: »Hyvä vaimo, mene kotiisi ja kerro pojallesi, että minä olen suostuvainen sinun pyyntöösi. Mutta en voi antaa tytärtäni ennenkuin kolmen kuukauden kuluttua. Tule siis tämän ajan perästä uudestaan.»

Aladdinin äiti riensi iloisena kotiin ja kertoi pojallensa hyvän sanoman. Aladdin oli nyt mielestään onnellisin ihminen

maan päällä ja hän kiitti sydämellisesti äitiään asian onnellisesta suorituksesta.

Kärsimättömänä Aladdin odotti määräjän täyttymistä. Päivä päivältä hän odotti, kunnes oli kulunut lähes kolme kuukautta. Silloin eräänä päivänä heiltä loppui öljy talosta, ja Aladdinin äiti meni kaupungille ostamaan lisää. Hän huomasi koko kaupungin olevan ilon vallassa. Talot olivat koristetut lehvillä, silkillä ja kirjavilla verhoilla. Sotaväki ratsasti pitkin katuja ja kaikki ihmiset koettivat parhaansa mukaan näyttää iloaan. Aladdinin äiti kysyi öljykauppiaalta, mitä tämä yleinen juhlatuuli merkitsi.

»Mistä tulet sinä, hyvä vaimo», vastasi kauppias, »kun et tiedä, että suurvisiirin poika viettää tänä iltana häitään prinsessa Badrulbudurin, sulttaanin tyttären kanssa? Sitähän juhlaa kaikki nämä valmistukset tarkoittavat.»

Tämän kuultuaan Aladdinin äiti juoksi kiireesti kotiin. »Lapsi kulta», hän huusi, »kaikki on hukassa! Sulttaani ei ole pitänytkään lupaustaan. Tänä iltana on suurvisiirin pojan ja sulttaanin tyttären häät.»

Aladdin oli kuin ukkosen lyömä, mutta hän muisti lampun ja haltian, eikä kuluttanut aikaa joutaviin soimauksiin sulttaania, suurvisiiriä tai tämän poikaa kohtaan, vaan päätti tehdä naimispuuhan tyhjäksi.

Hän meni huoneeseensa, otti lampun ja hankasi sitä samalta kohdalta kuin ennenkin. Haltia ilmestyi hänen eteensä ja kysyi: »Mitä tahdot?» Aladdin sanoi: »Kuule mitä sanon. Sulttaanin tytär, joka oli luvattu minulle morsiameksi, viettää tänä iltana häitä suurvisiirin pojan kanssa. Tuo heidät molemmat tänne heti häämenojen päätyttyä!» »Minä olen totteleva määräystäsi», vastasi haltia ja katosi.

Prinsessan häitä vietettiin palatsissa suurella komeudella, ja iloisia pitoja kesti myöhäiseen iltaan asti. Viimein juhla päättyi, ja prinsessa ja suurvisiirin poika menivät heille valmis-

tettuihin huoneisiin. Mutta tuskin olivat he astuneet sisään, kun lampun haltia otti heidät molemmat ja vei näkymättömillä keinoilla Aladdinin huoneeseen. »Vie pois sulhanen», sanoi Aladdin haltialle, »pane hänet yöksi halkovajaan ja tuo aamun koittaessa tänne takaisin.»

Kun Aladdin jäi prinsessan kanssa kahden, koetti hän rauhoittaa tätä ja selitti kuinka sulttaani oli petollisesti menellyt häntä kohtaan, ja vakuutti kohtelevansa prinsessaa kaikkein suurimmalla kunnioituksella.

Aamun koitteessa haltia toi takaisin sulhasen ja vei sitten Aladdinin käskystä samoilla näkymättömillä keinoilla sulhasen ja morsiamen sulttaanin palatsiin.

Seuraavana yönä samat tapahtumat uudistuivat. Sulhasella ja morsiamella oli taas yhtä epämieluisen yö, ja aamun koittaessa heidät vietiin takaisin omaan huoneeseensa. Sulttaani tuli tyttärensä luo aamutervehdykselle, ja prinsessa kertoi hänelle kaikki mitä oli tapahtunut. Tämän merkillisen uutisen kuultuaan sulttaani neuvotteli suurvisiirin kanssa ja sai tältä kuulla että näkymättömät voimat olivat sulhasta kohdelleet vielä ikävämmin. Silloin sulttaani katsoi parhaaksi julistaa naimiskaupan mitättömäksi ja peruuttaa kaikki juhlallisuudet, joiden piti kestää useita päiviä.

Tämän tapauksen oikeaa syytä ei tiennyt kukaan muu kuin Aladdin, ja hän piti sen visusti salassa. Ei sulttaani eikä suurvisiirikään aavistanut että Aladdinilla oli tämän merkillisen seikkailun kanssa mitään tekemistä, sillä he olivat kerrassaan unohtaneet Aladdinin ja hänen asiansa.

Kun kolme kuukautta oli kulunut sulttaanin lupauksesta, meni Aladdinin äiti taas palatsiin ja seisoj entisellä paikallaan vastaanottosalissa. Sulttaani tunsu hänet ja käski hänet luokseen. Vaimo teki syvän kumarruksen ja sanoi: »Olen tullut Teidän Korkeuteenne istuimen eteen poikani Aladdinin puolesta ilmoittamaan, että ne kolme kuukautta, jotka hänelle määrät-

tiin odotusajaksi, ovat loppuun kuluneet, ja hän pyytää Teidän Korkeutanne nyt täyttämään lupauksenne.»

Sulttaani olikin antanut lupauksensa kolme kuukautta takaperin siinä toivossa, että koko asia jäisi siihen, ja nyt ei hän osannut mitään vastata, vaan kysyi suurvisiirin mielipidettä. Visiiri neuvoi sulttaania asettamaan kosijalle niin vaikeat ehdot, että varallisuudeltaan niin vähäpätöisen miehen kuin Aladdinin olisi mahdoton niitä täyttää. Niin sanoi sulttaani vaimolle:

»Hyvä vaimo, hallitsijan on pysyttävä sanassaan. Mielelläni täytän lupaukseni ja annan tyttäreni pojallesi. Mutta ensin täytyy minun saada vakuus siitä, että poikasi kykenee tarjoamaan tyttärelleni arvokkaan aseman. Sitä varten ilmoita pojallesi, että olen valmis täyttämään lupaukseni niin pian kuin hän lähettää minulle neljäkymmentä kultaista tarjotinta täynnä samantaisia jalokiviä kuin hänen viimeksi lähettämänsä olivat, ja lahjaa tuomassa pitää olla neljäkymmentä mustaa orjaa yhtä monen kauniin ja komeasti puetun valkoisen orjan seuraamana. Näillä ehdoilla annan tyttäreni pojallesi. Mene ja ilmoita hänelle tämä, ja minä odotan kunnes tuot hänen vastauksensa.»

Aladdinin äiti palasi kotiinsa, hy nyillen itsekseen poikansa hupsulle päänäpistolle. »Mistä», kysyi hän mielessään, »voi hän hankkia niin monta kultatarjotinta ja sellaisen määrän jalokiviä? Se on hänelle aivan mahdotonta.»

Kotiin tultuaan hän kertoi Aladdinille keskustelunsa sulttaanin kanssa ja tämän määräämät ehdot. »Sulttaani odottaa sinun vastaustasi, ja minä arvelen, että hän saa odottaa sitä tuomiopäivään asti!»

»Ei niin kauan sentään», sanoi Aladdin. »Tuollainen ehto ei ole kuin pikku asia. Otan heti täyttääkseni hänen vaatimuksensa.»

Aladdin meni huoneeseensa, manasi esiin lampun haltian ja käski tämän valmistaa mainitun lahjan heti, ennenkuin sulttaani lopettaa aamupäivä-vastaanottonsa. Haltia hävisi käskyä

toimittamaan, ja pian ilmestyi talon eteen neljäkymmentä mustaa orjaa yhtä monen valkoisen orjan saattamana. Jokainen musta orja kantoi päänsä päällä helmillä, timanteilla, rubiineilla ja smaragdeilla täytettyä suurta kultavatia. Aladdin sanoi äidilleen: »Nyt täytyy sinun joutua, sillä ennenkuin sulttaani lopettaa vastaanoton, täytyy sinun esittää hänelle tämä lahja merkiksi minun palavasta ja vilpittömästä halustani saada hänen tyttärensä omakseni.»

Kun tämä komea saattue lähti kulkemaan sulttaanin palatsia kohti, tulvivat ihmiset kaikkialta ulos huoneistaan suuremoista näkyä katsomaan. Orjain uljas ryhti, heidän kallisarvoiset pukimensa, jalokivillä koristetut leveät kultavyönsä ja heidän turbaaneinsa suuret loistokivet herättivät äänekästä ihailua ja ihmettelyä. Ei edes sulttaanin palatsissa oltu koskaan nähty sellaista loistoa.

Saattue saapui palatsille ja astui vastaanottohuoneeseen säännöllisessä järjestyksessä, toinen puoli kääntyen oikealle ja toinen vasemmalle, niin että he muodostivat puolipiirin sulttaanin valtaistuimen eteen. Mustat orjat astuivat esiin, laskivat kultamaljansa matolle ja kumarsivat niin syvään että otsat koskettivat maata, ja samoin tekivät valkoiset orjat.

Sillä aikaa Aladdinin äiti oli lähestynyt valtaistuinta ja kumarsi syvään ja sanoi: »Herra, poikani tietää että lahjansa ei ole sulttaanin tyttären arvoinen, mutta uskaltaa kuitenkin toivoa että se saisi Teidän Korkeudeltanne suosiollisen vastaanoton ja ilahuttaisi prinsessaa.»

Sulttaani oli suuresti hämmästynyt tästä kuninkaallisesta komeudesta ja vastasi empimättä: »Mene ja sano pojalleksi että odotan häntä avoimin sylin; ja mitä pikemmin hän joutuu saadakseen ottaa prinsessan minun kädestäni, sitä suuremman ilon hän tekee minulle.»

Kun Aladdinin äiti oli lähtenyt, lopetti sulttaani vastaanoton, käski prinsessan palvelijain viedä kultamaljat jalokivineen prin-

sessan huoneeseen, ja sinne hän meni itsekin lähemmältä katsellakseen ja iloitakseen lahjan komeutta yhdessä tyttärensä kanssa. Kahdeksallekymmenelle orjalle tehtiin tilaa palatsissa.

Sillä aikaa Aladdinin äiti saapui kotiin. »Poikani», sanoi hän, »ole iloinen nyt! Olet päässyt toiveittesi perille. Sulttaani antaa sinulle tyttärensä ja odottaa sinua heti luokseen.»

Aladdin jouti tuskin vastaamaan. Hän riensi huoneeseensa ja kutsui lampun haltijan taas esiin. »Haltia», sanoi hän tälle, »toimita minut heti kylpyyn ja hanki minulle kallisarvoisin puku mitä kellään hallitsijalla koskaan on ollut.» Tuskin olivat sanat päässeet hänen suustaan, kun haltia teki hänet niinkuin itsensäkin näkymättömäksi ja vei hänet mitä hienoimpaan monenvärisestä marmorista tehtyyn kylpyhuoneeseen. Siellä näkymättömät palvelijat riisuiivat hänet, kylvettivät ja huuhtoivat häntä eri lämpöisissä ja hyvänhajuisissa vesissä. Näin tuli hänestä kuin toinen mies. Hänen ihonsa oli hieno ja kirkas kuin lapsen ja ruumiinsa kevyt ja norja. Oman pukunsa sijasta hän löysi puvun, jonka komeus ja rikkaus oli hämmästyttävä. Kun hän oli pukeutunut, vei haltia hänet takaisin omaan huoneeseensa ja kysyi oliko hänellä muuta käskettävää. »Kyllä», sanoi Aladdin, »tuo minulle ratsu, joka on parempi kuin yksikään sulttaanin hevosista, ja satula ja suitset saman mukaiset. Varusta kaksikymmentä rikkaasti puettua orjaa kulkemaan rinnallani ja jälessäni ja yhtä monta kulkemaan kahdessa rivissä edessäni. Lisäksi toimita äidilleni kuusi rikkaasti puettua naisorjaa häntä kuntoon saattamaan. Vielä tahdon kymmenen tuhatta kultarahaa kymmenessä kukkarossa. Mene ja joudu!»

Haltia katosi, mutta palasi heti, tuoden hevosen, neljäkymmentä orjaa, kymmenentuhatta kultarahaa kymmenessä kukkarossa ja kuusi naisorjaa, joista kukin kantoi päänsä päällä hopeavaatteeseen käärittyä pukua Aladdinin äitiä varten.

Naisorjat Aladdin lahjoitti äidilleen ja sanoi että niiden tuomat puvut olivat häntä varten. Kymmenestä rahakukkarosta Aladdin antoi äidilleen neljä. Kuusi hän jätti orjille, käskien heidän sulttaanin palatsille kuljettaessa heitellä pivottain rahoja kansajoukolle.

Aladdin itse nousi ratsun selkään. Ja vaikkei hän koskaan ennen ollut hevosen selässä istunut, oli hänellä niin uljas ja sorja ryhti, että paraskin hevosmies olisi voinut sitä kadehtia. Kansajoukko, jonka läpi hän saattueineen kulki, tervehti häntä ilohuudoilla, erittäinkin joka kerta kun rahakukkaroita kantavat orjat heittivät kourallisittain kultaa kansan sekaan.

Kun Aladdin saapui palatsiin, hämmästyí sulttaani nähdessään hänen tulevan komeammin puettuna kuin hän koskaan itse oli ollut, ja ihasteli hänen kaunista näköään ja arvokasta käytöstään, jollaista hän ei ollut odottanut niin vaatimattoman ja yksinkertaisen äidin pojalta. Hän syleili Aladdinia lämpimästi, ja kun Aladdin aikoi heittäytyä hänen jalkainsa juureen, tarttui hän häntä käteen ja istutti hänet viereensä valtaistuimelle. Sitten hän torvien raikuessa ja soiton kaikuessa vei hänet suurenmoisen komealle juhla-aterialle, jossa sulttaani ja Aladdin söivät yhdessä ja hovin ylhäiset herrat arvonsa mukaan eri pöydissä.

Juhla-aterian jälkeen sulttaani kutsutti pää-kadin eli tuomarin ja käski hänen kirjoittaa naimasopimuksen prinsessa Badrulbudurin ja Aladdinin välillä. Kun se oli tehty, kysyi sulttaani Aladdinilta eikö hän tahtonut jäädä palatsiin ja panna toimeen häät jo samana iltana. »Valtiás», sanoi Aladdin, »vaikka hartaasti halajankin astua siihen kunniaan jonka Teidän Korkeutenne on minulle suonut, niin kuitenkin pyydän saada ensin rakentaa palatsin joka on kyllin arvokas ottamaan vastaan prinsessan. Pyydän Teidän Korkeuttanne antamaan minulle riittävän maa-alan palatsinne läheltä, ja minä panen kaikkeni, jotta palatsi valmistuisi mahdollisimman pian.» Sulttaani suos-

tui tähän, ja Aladdin otti sitten jäähyväiset niin kohteliaasti kuin olisi hän hovissa kasvanut ja elänyt ikänsä kaiken.

Aladdin palasi kotiinsa, ja kansanjoukko kadulla huutaen tervehti häntä ja toivotti onnea ja menestystä. Heti kotiin päästyään hän otti lampun, manasi haltian esiin ja sanoi sille: »Rakenna minulle komea palatsi hienoimmasta marmorista. Sen seinät tulee olla peitetyt kulta- ja hopealevyillä. Laita kuusi akkunaa rakennuksen kullekin seinälle ja korista akkunaristikot timanteilla, rubiineilla ja smaragdeilla. Laita puutarhat palatsin ulko- ja sisäpuolelle. Ja ennenkaikkea laita aarrekkamio ja täytä se kullalla ja hopealla. Laita myös keittiöt ja varastohuoneet, tallit hevosineen ja tallirenkeineen, sekä mies- ja naispalvelijoita ja orjia prinsessan ja itseni käytettäväksi. Mene toimittamaan käskyäni.»

Kun Aladdin antoi nämä määräykset, oli aurinko jo laskenut. Aamulla päivänkoitteessa haltia tuli hänen eteensä ja Aladdinin käskystä siirsi hänet silmänräpäyksessä rakentamaansa palatsiin. Aladdin kulki kaikkien huoneiden läpi ja näki että hänen määräyksensä olivat tarkoin täytetyt.

Kun sulttaanin portinvartijat tulivat avaamaan palatsin portteja, hämmästyivät he nähdessään entisessä puutarhan autiossa osassa komean palatsin, johon johtava tie oli kokonaan peitetty loistavalla matolla aina sulttaanin palatsille asti. He ilmoittivat tästä ihmeestä suurvisiirille, ja tämä riensi antamaan siitä tiedon sulttaanille, ja sulttaani huudahti: »Se on varmaan Aladdinin palatsi, jonka rakentamiseen annoin hänelle luvan. Hän on tahtonut tehdä meille yllätyksen; saadaanpa nähdä mitä ihmeitä voidaan saada aikaan yhdessä yössä.»

Kun haltia oli vienyt Aladdinin takaisin kotiin, kehotti Aladdin äitiään menemään prinsessan luo ja ilmoittamaan että palatsi oli valmis ottamaan hänet illalla vastaan. Äiti meni naisorjiensa saattamana. Samassa kun hän saapui prinsessan luo, tuli itse sulttaanikin sinne ja hämmästyi kovin nähdessään

hänet niin kauniissa ja kallisarvoisissa vaatteissa vaikka hän vielä äsken oli ollut niin yksinkertaisesti puettu. Ja sulitaani rupesi pitämään Aladdinia vielä suuremmassa arvossa, kun hän näki hänen pitävän niin hyvää huolta äidistään.

Kohta tämän jälkeen Aladdin itsekin nousi hevosen selkään ja jättäen isäntönsä ainaiseksi ratsasti palatsiin suurella komeudella. Ja hänellä oli mukanaan taikalamppu, kaiken hänen onnensa lähde, sekä sormessaan taikasormus, jonka hän oli Afrikan velholta saanut. Sulttaani piti suuret pidot, ja kun häämenot oli suoritettu, otti prinsessa jäähyväiset isältään ja nuori pari lähti uuteen palatsiinsa. Soittajat kulkivat edellä ja soittivat, ja heitä seurasi sata hovimarsalkkaa ja neljäsataa sulttaanin hovipoikaa, jotka kantoivat tulisoihutuja. Ja soihdut sekä molempien palatsien juhla-valaistus tekivät yön yhtä kirkkaaksi kuin päivä. Prinsessa ja Aladdinin äiti vietiin kanto-tuoleissa Aladdinin äidin naisorjien seuraamana. Tielle levitettyä mattoa pitkin tuli kulkue Aladdinin palatsille, missä Aladdin ovella otti prinsessan vastaan. Suuressa salissa juhlaa komeasti jatkettiin. Kaikki astiat olivat kullasta ja niissä oli mitä hienoimpia herkkuja. Prinsessa oli ihastuksissaan tästä komeudesta ja rikkaudesta ja hän lausui Aladdinille: »Luulin, ettei maailmassa ollut mitään kauniimpaa kuin isäni palatsi, mutta tämä sali yksin jo sanoo minulle, että erehdyin.»

Sitten tuli sisään tanssijoita, jotka maan tavan mukaan tanssivat ja lauloivat lauluja morsiamen ja sulhasen ylistykseksi.

Aamulla Aladdin käski tuoda satuloidun hevosen ja ratsasti orjajoukon keskellä sulttaanin palatsille ja kutsui sulttaanin sekä suurvisiirin ja koko hovin aterialle palatsiinsa. Sulttaani kiitti ja lähti seurueineen heti Aladdinin mukaan.

Mitä lähemmäksi palatsia sulttaani tuli, sitä enemmän hän ihmetteli sen kauneutta. Mutta kun hän astui sisään ja näki akkunat, jotka oli koristettu timanteilla, rubiineilla, smaragdeilla ja monilla muilla kalliilla kivillä, oli hänen hämmästyksensä

suuri, ja hän sanoi vävy-pojalleen: »Tämähän on maailman ihme! Sillä missä muualla koko maailmassa on huonetta jonka seinät ovat kullasta ja hopeasta ja akkunat kalleimmista jalokivistä?» Ja kun juhlallinen ateria oli päättynyt, sanoi sulttaani lähtiessään Aladdinille: »Poikani, minä näen että olet merkillinen mies saamaan aikaan suuria asioita käden käänteessä. Ei ole maailmassa toista sinun vertaistasi. Ihailuni kasvaa aina mitä enemmän tulen sinua tuntemaan!»

Aladdin asui palatsissaan nuoren puolisonsa kanssa, ja joka kerta kun hän meni ulos antoi hän kahden orjan kävellä rinnallaan kadulla ja viskellä rahaa kansan sekaan. Näin hän saavutti kaisankin suosion ja rakkauden.

Näin oli Aladdin elänyt onnellisena muutamia vuosia, kun eräänä päivänä Afrikan taikuri palasi. Ja suuresti hän hämmästyi kun näki, että Aladdin ei ollutkaan nääntynyt luolaan, vaan eli kuninkaallisessa loistossa taikalampun avulla. Heti kun hän näki Aladdinin ihmeen ihanan palatsin, niin hän ymmärsi ettei sellaista voineet rakentaa muut kuin haltiat. Suureksi ilokseen hän sai tietää että taikalamppu oli vielä palatsissa. »Odotahan», sanoi hän hyvillään käsiään hykertäen, »kyllä vielä saan tuon lampun käsiini ja laitan että Aladdin on yhtä köyhä ja halpa kuin ennen muinoin.»

Seuraavana päivänä taikuri kuuli Aladdinin menneen metsästyretkelle, jonka piti kestää kahdeksan päivää, ja kolme päivää vasta oli niistä kulunut. Heti ryhtyi taikuri toteuttamaan tuumaansa. Hän meni vaskisepälle ja pyysi saada tusinan vaskilamppuja. Vaskisepällä ei ollut niin monta valmiina ja hän pyysi ostajaansa odottamaan seuraavaan päivään. Taikuri suostui, mutta varoitti että lampujen tuli olla kauniita ja hyvin kiillotettuja.

Seuraavana päivänä taikuri tuli, maksoi vaskisepälle täyden hinnan lampuista, pani ne koriin käsivarrelleen ja lähti kulkemaan Aladdinin palatsia kohti. Kun hän lähestyi sitä,

alkoi hän huutaa: »Kuka tahtoo vaihtaa vanhoja lamppuja uusiin?» Hänen ympärilleen kerääntyi joukko lapsia, jotka melusivat ja pitivät häntä hulluna, kun hän tarjoutui vaihtamaan uusia lamppuja vanhoihin.

Mutta taikuri huusi yhä vain: »Kuka tahtoo vaihtaa vanhoja lamppuja uusiin?» Hän kertasi huutonsa yhä uudelleen, kulki edes ja takaisin palatsin edustalla, niin että prinsessa, kuultuaan huudon ja nähtyään akkunasta kansajoukon, joka oli taikurin ympärille kerääntynyt, lähetti yhden orjanaisistaan kysymään mitä mies halusi.

Orjanainen palasi nauraen niin hillittömästi, että prinsessa nuhteli häntä. »Kuka voi muuta kuin nauraa», sanoi nainen, »kun siellä on vanha mies kovin täynnä kiiltävän uusia lamppuja, ja hän tahtoo vaihtaa niitä vanhoihin.» Muuan miesorja kuuli tämän ja sanoi: »Koska on puhe lampuista, niin en tiedä lieneekö prinsessa huomannut, mutta prinssi Aladdinin pukuhuoneessa on hyllyllä muuan vanha lamppu, ja omistipa sen kuka hyvänsä, niin ei hän ainakaan sure, jos löytää uuden sen tilalta. Jos prinsessa suvaitsee, niin voisi tällä koettaa onko tuo mies niin hupsu että antaa uuden lampun vanhasta.»

Prinsessa, joka ei tiennyt tämän lampun arvoa, hyväksyi ehdotuksen ja käski orjan ottaa lampun ja mennä sitä vaihtamaan. Orja totteli, tuli lamppuineen palatsista taikurin luo, näytti sitä tälle ja sanoi: »Anna minulle uusi lamppu niin saat tämän.»

Taikuri ei hetkeäkään epäillyt, ettei tämä lamppu ollut juuri se jota hän halusi. Hän sieppasi sen orjan kädestä, pisti poveensa niin syväälle kuin saattoi, ojensi korinsa orjalle ja käski tämän valita minkä mieluummin haluaisi. Orja otti yhden ja vei sen palatsiin prinsessalle.

Taikuri ei sen kauempaa viipynyt eikä huutanut: »vanhoja lamppuja uusiin», vaan riensi tiehensä.

Niin pian kuin hän pääsi pois palatsin näkyvistä, hän kääntyi kulkemaan vähäliikkeisimpiä katuja ja tuli lopuksi kaupungin ulkopuolelle. Siellä hän odotti iltaan asti, ja kun pimeä tuli, otti hän lampun esiin ja hankasi sitä. Haltia ilmestyi ja sanoi: »Mitä tahdot? Minä olen valmis tottelemaan, minä ja muut lampun orjat.» Taikuri sanoi: »Minä käsken, että viet heti paikalla minut sekä sen palatsin, jonka sinä ja toiset lampun orjat olette tähän kaupunkiin rakentaneet, kaikine väkineen Afrikaan.» Haltia heti siirsi hänet sekä koko palatsin sinne minne taikuri oli määrännyt.

Varhain seuraavana aamuna, kun sulttaani herättyään tapanansa mukaan meni akkunan eteen saadakseen ihailla Aladdinin palatsia, hämmästyi hän rajattomasti, kun ei sitä missään näkynytäkään. Hän ei voinut käsittää, kuinka niin suuri palatsi, jonka hän oli selvään omin silmin nähnyt joka päivä monena vuonna, oli voinut hävitä niin äkkiä ja vähintäkään merkkiä jättämättä. Hän hieroi silmiään arvellen ehkä näkevänsä unta, mutta ei sittenkään nähnyt palatsista jälkeäkään. Voidakseen paremmin selvittää tätä pulmaa hän kutsutti luokseen suurvisiirin.

Suurvisiiri kantoi Aladdinille salaista kaunaa, ja hän selitti nyt sulttaanille uskovansa vahvasti, että palatsi oli velhovoi-malla rakennettu ja että Aladdin oli pannut toimeen metsästysretken vain näyttääkseen viattomalta kun palatsi häviäisi yhtä äkkiin kuin se oli syntynytkin. Suurvisiirin neuvosta sulttaani käski vangita Aladdinin. Sotapäällikkö miehineen meni häntä etsimään, ja he tapasivat hänet jonkun matkan päässä kaupungista, sillä hän oli paluumatkalla. Sotamiehet ottivat Aladdinin kiinni, panivat kahleisiin ja veivät sulttaanin eteen. Mutta sulttaani ei tahtonut kuunnella häntä sanaakaan, vaan käski hänet viedä mestattavaksi.

Mutta kun tieto Aladdinin kohtalosta levisi, tuli kaupungin kansa suuresti kiihdyksiin, sillä Aladdin oli sen lemmikki. Se riensi parvissa sulttaanin palatsin edustalle, ja kun sitä ei

laskettu sisälle, rupesi se repimään irti kiviä palatsin muurista, tahtoen vapauttaa Aladdinin väkivallalla. Tämän nähtyään sulttaani pelästyi, peruutti tuomionsa ja päästi Aladdinin vapaaksi.

Aladdin tuli sulttaanin eteen, tervehti kunnioittavasti ja lausui: »Teidän Korkeutenne, lisätäkää vielä hyvyyttänne minua kohtaan antamalla minun tietää, mikä on se rikos, jolla olen mielisuosionne kadottanut?» »Mikäkö rikos?» vastasi sulttaani. »Kurja petturi, etkö sitä tiedä? Tule kanssani, niin näet.» Sulttaani johti Aladdinin siihen huoneeseen, josta hänellä oli ollut tapana ihailia Aladdinin palatsia, ja sanoi: »Tietänet, missä palatsisi seiso; katso, ja sano minulle missä se nyt on!» Aladdin katsoi, ja nähdessään palatsin jäljettömiin hävinneen, ei hän hämmästykseltä saanut sanaa suustaan. Viimein hän tointui ja sanoi: »Se on totta, minä en näe palatsiani. Se on poissa, mutta minulla ei sen häviämiseen ole mitään osaa. Pyydän aikaa neljäkymmentä päivää, ja jollen sen kuluessa voi sitä korjata entiselleen, niin voi Teidän Majesteettinne vapaasti ottaa henkeni.»

»Minä suostun», vastasi sulttaani, »mutta kun neljäkymmentä päivää on kulunut, niin muista tulla minun eteeni.»

Aladdin lähti sulttaanin palatsista suuresti halveksittuna. Ylhäiset virkamiehet, jotka hänen loistoaikanaan olivat lausuneet hänelle kohteliaisuuksia, kieltäytyivät olemasta missään tekemisissä hänen kanssaan.

Kolme päivää hän kulki kaupungilla herättäen ihmisissä ihmettelyä ja sääliä kysellessään jokaiselta, eikö kenties kukaan ollut nähnyt hänen palatsiaan tai kuullut siitä mitään. Kolmantena päivänä hän kulki ulos kaupungista ja tuli virran rannalle. Siinä hän kompastui, ja kun hän tarttui käsin kallionsyrjään estääkseen itseään putoamasta virtaan, sattui hän hankaamaan kiveä vastaan sormessaan olevaa sormusta, jonka hän oli taikurilta saanut. Samassa sormuksen haltia ilmestyi

samanlaisena kuin hän oli sen nähnyt luolassa, johon taikuri oli hänet jättänyt.

»Mitä tahdot?» sanoi haltia. »Minä olen valmis orjana tottelemaan sinua ja jokaista jolla on tämä sormus sormessaan, minä ja muut sormuksen orjat.»

Aladdin hämmästyi ja ilahtui tästä odottamattomasta avun tarjouksesta, ja hän vastasi heti: »Näytä minulle missä rakennuttamani palatsi nyt on, taikka siirrä se takaisin entiselle paikalleen.»

»Käskyä», sanoi haltia, »en voi kokonaan täyttää. Minä olen vain sormuksen enkä lampun orja.»

»Sitten käsken sinua», sanoi Aladdin, »sormuksen voimalla siirtämään minut sille paikalle, missä palatsini nyt on.»

Tuskin ehtivät nämä sanat päästä hänen suustaan, kun haltia siirsi hänet Afrikaan, missä palatsi nyt oli erään kaupungin lähellä, ja laski hänet maahan ihan prinsessan huoneen akkunan alle.

Nyt tapahtui niin, että vähän sen jälkeen kun haltia oli jättänyt Aladdinin palatsin viereen, eräs prinsessan hovinaisista sattui katsomaan ulos akkunasta ja huomasi hänet. Hän ilmoitti huomionsa heti prinsessalle, ja tämä, josta sellainen uutinen tuntui uskomattomalta, riensi viipymättä itse akkunasta katsomaan. Hän näki Aladdinin ja tunsi hänet, ja avasi heti akkunan puhutellakseen häntä. Aladdin kuuli akkunaa avattavan ja nosti silmänsä sitä kohti. Hän tunsi heti prinsessan ja tervehti häntä iloissaan. Mutta prinsessa sanoi: »Älä viivy hetkeäkään! Annan avata salaoven, josta pääset suoraan tänne. Tule heti!»

Salaovi, joka oli juuri prinsessan huoneen alla, avattiin heti, ja Aladdin riensi sisälle. Sanoin kuvaamaton oli heidän ilonsa, heidän kohdatessaan toisensa niin julman eron jälkeen. He syleilivät toisiaan itkien. Kun he olivat istuutuneet, sanoi

Aladdin: »Voitko sanoa minulle, missä on muuan vanha lamppu, joka oli hyllyllä pukuhuoneessani?»

»Voi», vastasi prinsessa, »minä pelkäsinikin jo että onnettomuutemme johtui tuosta lampusta. Ja mikä enemmän minua surettaa, on se että itse olen siihen syyppää. Olin niin hupsu että menin vaihtamaan sen uuteen, ja seuraavana aamuna löysin itseni tästä tuntemattomasta maasta, jonka sanotaan olevan Afrikan.»

»Rakas prinsessa», sanoi Aladdin, »asia selviää minulle saadessani tietää olevamme Afrikassa. Tahtoisin vain tietää missä tuo vanha lamppu nyt on.»

»Afrikan taikuri kantaa sitä huolellisesti poveensa peitetyn», sanoi prinsessa. »Tämän tiedän siitä, että hän otti sen esiin ja näytti minulle voitonriemuisena.»

»Rakas prinsessa», sanoi Aladdin, »luulen keksineeni keinon, jolla voin vapauttaa sinut ja päästä jälleen omistamaan tuon lampun, josta koko onneni riippuu. Tätä tarkoitusta varten minun täytyy mennä kaupunkiin. Puolenpäivän aikaan palaan takaisin ja sitten kerron mitä on tehtävä jotta aikomukseni onnistuisi. Minä tulen valepuvussa ja pyydän että salaovi avataan ensi koputuksella.»

Palatsista lähdettyään Aladdin katseli ympärilleen ja huomasi tiellä talonpojan menossa maalle päin. Hän kiiruhti tämän luo ja esitti hänelle että he vaihtaisivat vaatteita, ja mies suostuikin siihen. Kun vaihto oli suoritettu, jatkoi talonpoika matkaansa ja Aladdin meni kaupunkiin.

Kulettuaan muutamia katuja hän tuli siihen kaupunginosaan, missä kauppiaille ja ammattilaisilla oli myymälänsä. Hän meni erään rohdoskauppiaan luo ja kysyi, oliko tällä erästä jauhetta, jonka nimen hän mainitsi. Rohtokauppias luuli Aladdinia tämän yksinkertaisen puvun takia hyvin köyhäksi ja sanoi, että hänellä kyllä oli, mutta se oli hyvin kallista. Aladdin otti esiin kukkaronsa ja näyttäen hänelle kulta-

rahaa pyysi saada pienen mitan pulveria. Kauppias punnitsi sen ja Aladdin maksoi siitä yhden kultarahan, joka oli sen hinta.

Aladdin riensi nyt palatsiin, päästen heti sisään salaoven kautta. Prinsessan luo tultuaan sanoi hän tälle: »Nyt täytyy sinun voittaa vastenmielisyytesi taikuria kohtaan ja olla olevinasi ystävällinen ja kutsua hänet huoneeseesi illalliselle. Ennenkuin hän lähtee pois, pyydä häntä juomaan kanssasi malja, minkä hän varmaan mielellään tekee. Sitten annat hänelle maljan, johon on sekoitettu tämä jauhe. Heti kun hän on sen juonut, menettää hän tajunsa, ja me saamme lampun, jonka haltia voi täyttää toivomme ja viedä meidät sekä koko palatsin takaisin Kiinaan.»

Prinsessa seurasi uskollisesti miehensä ohjeita. Kun taikuri illalla tuli hänen luokseen, pyysi hän tätä nauttimaan kanssaan illallista, johon taikuri kernaasti suostui. Lopuksi pyysi prinsessa taikuria juomaan hänen kanssaan maljan viiniä. Hän antoi merkin, ja kaksi maljaa tuotiin sisään. Hän otti ne ja ojensi taikurille sen johon jauhe oli sekoitettu. Taikuri joi sen viime tippaan ja kaatui paikalla hengetönnä sohvalle. Samassa ovi avautui ja Aladdin astui huoneeseen. Prinsessa nousi istuimeltaan ja juoksi iloisena häntä syleilemään. Mutta Aladdin pysäytti hänet sanoen: »Ole hyvä ja mene hetkeksi omaan huoneeseesi ja käske kaikkia jättämään minut yksin. Minä koetan toimittaa sinut takaisin Kiinaan yhtä nopeaan kuin tulit sieltä tänne.»

Kun prinsessa kamarinaisineen ja orjineen oli poistunut huoneesta, sulki Aladdin oven, meni taikurin hengettömän ruumiin luo ja otti lampun tämän povesta. Hän hankasi sitä, ja haltia ilmestyi heti. »Vie tämä palatsi takaisin,» sanoi Aladdin, »samaa paikkaan missä se oli ennenkuin se siirrettiin tänne.» Haltia kumarsi kuuliaisuuden merkiksi ja hävisi. Samassa palatsi siirtyi Kiinaan, eikä koko siirrosta tuntunut

kuin pari pientä nykäystä, toinen silloin kun palatsi kohosi ylös, ja toinen kun se laskeutui jälleen maahan, ja matka kesti vain muutaman silmänräpäyksen.

Seuraavana aamuna sulttaani seiso i akkunansa ääressä, mieli murheellisena tyttärensä kohtalosta. Silloin hän näki palatsin jälleen paikallaan ja murhe muuttui iloksi. Hän käski heti tuoda satuloidun hevosen, ja ratsasti kiireesti Aladdinin palatsille.

Aladdin nousi samana aamuna varhain päivänkoitteessa, puki päälleen komeimman pukunsa ja meni suureen saliin. Pian näki hän akkunasta sulttaanin lähestyvän, ja hän riensi ottamaan häntä vastaan ja auttamaan alas hevosen selästä.

Aladdin johdatti sulttaanin prinsessan huoneeseen. Onnellinen isä syleili tyttärtään ilon kyynelten vuotaessa hänen silmistään. Ja yhtä suuri oli prinsessan ilo ja tyytyväisyys.

Kun kaikki tapahtumat oli kerrottu molemmin puolin, osotti sulttaani Aladdinille entistä suosiotaan ja pyysi anteeksi että oli kohdellut häntä niin tylästi. »Poikani», sanoi hän, »älä ota pahaksesi käytöstäni sinua kohtaan. Se johtui isänrakkaudesta, ja sentähden pyydän sinua antamaan anteeksi minulle liiallisen kiivauteni.» »Herra», vastasi Aladdin, »minulla ei ole vähintäkään syytä moittia käytöstänne, sillä te teitte vain minkä velvollisuutenne vaati. Tuo katala taikuri, kurjin ihmisistä, oli ainoana syynä onnettomuuteeni.»

Muutamia vuosia jälkeenpäin sulttaani kuoli vanhana ja harmaana. Ja kun ei hänellä ollut miespuolista perillistä, seurasi häntä valtaistuimelle hänen tyttärensä prinsessa Badruldur ja hän ja Aladdin hallitsivat yhdessä onnellisina vielä monta vuotta.

Tämän joulun uutuuksia.

LAPSILLE:

Sofie Lithenius: Leikkipirtti. Lastenlauluja nuotteineen	1: 25
Anni Swan: Saapasjalka kissa. Satunäytelmä.....	—: 20
Kertomuksia vieraista maista. Lapsille esitettyjä. Kuvitettu.	1: —
Joulusanoma lapsille, tarkastaja A. Haapasen toimit- tama. Kaksikymmentäviisivuotis-juhlanumero. Laa- jempi painos	—: 25
Suppeampi painos	—: 15

NUORILLE:

Hilja Haahti: Joulupuheiksi IV. Taiteilijain kuvitta- ma joulualbumi	1: 25
Ilmari Jäämaa: Turnajaispeli	1: 75
Anni Swan: Tottisalmen perillinen. Poikaromaani	2: 25
Ernest Thompson Seton: Rolf salolla. Amerikkalainen partiopoika-romaani. Tekijän taiteellisesti kuvittama	3: 75

Saatavana kirjakaupoista ja asiamiehiltämme.

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

20-PENNIN LASTENSARJA

„SATUPIRTTI“

1. Selma Lagerlöf: **Kultasydän.**
2. Arthur Ransome: **Pientä metsän väkeä.**
3. Anna Sahlsten: **Joulutonttujen luona.**
4. ” ” **Pikku Kertun joulu.**
5. Juhani Aho: **Kolme lastua lapsille.**
6. Z. Topelius: **Jaloa kylvöä.**
7. Anni Swan: **Jänis Vemmelsäären seikkailuja I.**
8. ” ” ” ” ” **II.**
9. ” ” ” ” ” **III.**
10. **Intiaanien taru Hiawathasta.**
11. **Sindbadin merkilliset matkat.**
12. **Leikkejä pienille lapsille.**
13. **Kuninkaallinen lootus.**
14. Anna Sahlsten: **Nukkekaupassa.** Lastennäytelmä.
15. ” ” **Joulutunnelma.** ”
16. **Grimmin satuja I.**
17. ” ” **II.**
18. Harold Begbie: **Vankihäkin kaliifi.**
19. Anni Swan: **Saapasjalka kissa.** Leikkinäytelmä.

Sarjaa jatketaan.

Seuratkaa tämän sarjan kehitystä! Siihen tulee paljon
===== **kuvallisia** ja **hauskoja** kirjasia. =====

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ.

Hinta 20 penniä